

REPORTAGE Columnist kijkt mee achter de schermen op de corona-afdeling van het RKZ

Na vijf minuten bekaf

Om negen uur 's ochtends ontmoet ik op de longpoli van het Rode Kruis Ziekenhuis Erik Kapteijns. Een charman- te, energieke longarts. Na vijf minuten in zijn kielzog mee te hebben gelopen, ben ik al be- zweet en bekaf.

Joris Brussel

Beverwijk ■ Erik Kapteijns snelwandelt trap op en af. Patiënten bezoeken, deelnemen aan een online bestuursoverleg en terug naar de afdeling om arts-assistenten aan te sturen. Uiteraard in beschermende kleding die hij na ieder patiëntcontact vervangt.

Erik benadrukt hoe zwaar zijn team het heeft omdat zij in tegenstelling tot hemzelf enkel en alleen op de 'corona-afdeling' staan. „Iedereen is loyaal en je hoort ze niet. Maar wat we als samenleving vragen van deze mensen is extreem.” Verpleegkundige Nicole – die al 35 jaar in dit vak zit – knikt bevestigend. „We hebben een hecht team en trekken elkaar er doorheen. Maar in maart kregen we bloemen en chocolade, terwijl we nu een grote mond krijgen van mensen die corona-moe zijn. Dat zijn we zelf ook, maar we moeten door.”

Koffie

Dat de verpleegkundigen al maanden lang staan te buffelen, zie je aan hun gezichten niet af. Wel valt me op dat ik Erik, tijdens de zes uur dat ik meeloop, nog niet heb betrapt op het drinken van een kop koffie. Geen tijd voor, want tijdens het hollen tussen afdelingen hangt hij aan de telefoon. Voortdurend belt de regionale planningscentrale. Of er nog plek is voor overplaatsing van patiënten uit andere ziekenhuizen. Erik: „Dat het aantal besmettingen lijkt af te lopen, is goed nieuws maar dat effect zien we hier qua patiëntenaantallen pas over twee weken.” Schoonmakers desinfecteren snel de kamers om ruimte te maken. Verbeter de situatie van een patiënt? Dan wordt overgestapt op thuisopname door middel van een thuismonitorsysteem.

Op de gang van de afdeling hijsen de medici zich vooraf aan patiëntencontact in beschermende pakken. En ze trekken deze kleding na het patiëntenbezoek weer uit in de kamer waar de covid-patiënt ligt. Om in reguliere werkkleding naar buiten te wandelen. De bedden staan wel zo ver mogelijk van de deur af. Hierdoor is er ruime afstand tussen de patiënten en de verpleegkundigen bij het uitdoen van de beschermende kleding die in de kamer achterblijft. Een veilige en gebruikelijke werkwijze, maar als leek moet ik toch wennen aan het idee om je te verkleden in een kamer met een besmette patiënt. Ik voel me wel direct schuldig bij deze gedachte. Want er zijn tenminste mensen die het durven om dit te doen.

Beschermende overkleding aan- en uittrekken moet niet alleen snel, maar ook secuur gebeuren. Muts op,

Longarts Erik Kapteijns doet zijn ronde. Met patiënt Stutvoet gaat het gelukkig beter.

FOTO'S RONALD GOEDHEER

„
In maart kregen we bloemen, nu een grote mond van mensen die corona-moe zijn

Co-assistente Hazel helpt Joris met de beschermende kleding.

De longinhoud kan gevaarlijk snel afnemen, terwijl de patiënt zich vaak niet benauwd of ziek voelt. Ook de heer Stutvoet voelde zich in eerste instantie 'kiplekker'. Hij is aan de betere hand, nadat hij op de intensive care lag. „Ik heb nog steeds niet het gevoel dat ik ziek ben, maar lig nu wel aan 24 kastjes aangesloten.”

Niet veel later laat het virus zich van zijn ergste kant zien. Een andere corona-patiënt heeft deze ochtend om extra medicatie gevraagd. Hij heeft het idee snel weer naar huis te kunnen. Terwijl ik op de gang wacht, brengt Erik hem hartverscheurend nieuws. De morfine zal komende dagen worden verhoogd want de kans op herstel is er niet meer. De patiënt reageert met ongelof. Zijn kinderen komen afscheid nemen. Zoals co-assistente Hazel omschrijft: „Het confronterende is

dat sommige patiënten vlak voor hun overlijden alleen nog maar mensen in beschermende kleding om zich heen hebben. Waarbij je niet eens kan onderscheiden of het verpleegkundigen zijn of je eigen familie.”

Erik komt met lood in zijn schoenen de kamer uit. „Dit soort gesprekken voerde ik voor de covid-uitbraak een paar keer per jaar; nu een paar keer per week. Het is echt een puntje-puntje-puntjevirus.”

Koffiekamer

Ik ontmoet in de koffiekamer het team verpleegkundigen dat samenkomt voor een kort overleg. Het nieuws over de ernstig zieke patiënt zorgt bij iedereen voor een brok in de keel. Een verpleegkundige vertelt dat de vrouw van deze patiënt ook besmet is met corona en nog aan het herstellen is. Ze is te zwak om

Brussels Blik

Onlangs daagde columnist Joris Brussel longarts Erik Kapteijns van het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk uit om een dag van werk te wisselen. Nadat Kapteijns de wekelijkse column Brussels Blik overnam, is nu Joris aan de beurt om mee te kijken in het ziekenhuis.

naar het ziekenhuis te komen. Het echtpaar heeft daarom zojuist 'gebeeld' om afscheid te nemen. „Gadverdamme” roept een verpleegkundige. „Dat verdient niemand.”

De verpleegkundigen snellen weer naar hun posten. Het zal aan de droge lucht liggen maar mijn ogen beginnen te prikken. Ik wrijf ze droog met mijn doktersjas waar ik koffie over heb gemorst. Ik besef dat dit werk niets voor mij is. En dat die conclusie des te meer zegt over de prestatie die de mensen leveren die dit wel kunnen.